

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 21 grudnia 2011 r. (16.01)
(OR. en)**

**Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2011/0449 (COD)**

**18938/11
ADD 1**

**GAF 27
FIN 1098
CADREFIN 223
CODEC 2514**

PISMO PRZEWODNIE

Od:	Sekretarz Generalny Komisji Europejskiej, podpisał dyrektor Jordi AYET PUIGARNAU
Data otrzymania:	19 grudnia 2011 r.
Do:	Uwe CORSEPIUS, Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	SEC(2011) 1614 wersja ostateczna
Dotyczy:	Dokument roboczy służb Komisji: Streszczenie oceny skutków towarzyszący dokumentowi: Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (Program „Perykles 2020”)

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument Komisji SEC(2011) 1614 wersja ostateczna.

Załącznik: SEC(2011) 1614 wersja ostateczna

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 19.12.2011 r.
SEK(2011) 1614 wersja ostateczna

DOKUMENT ROBOCZY SŁUŻB KOMISJI

STRESZCZENIE OCENY SKUTKÓW

Towarzyszący dokumentowi:

**Wniosek dotyczący rozporządzenia PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
ustanawiającego program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed
falszowaniem (program „Perykles 2020”)**

{KOM(2011) 913 wersja ostateczna}
{SEK(2011) 1615 wersja ostateczna}

Sprawozdanie to obowiązuje wyłącznie służby Komisji, które brały udział w jego przygotowaniu, i nie przesądza o ostatecznym kształcie jakiegokolwiek decyzji, która zostanie podjęta przez Komisję.

Streszczenie oceny skutków programu Perykles

1. KONTEKST POLITYKI I WKŁAD W PRIORYTETY UE

Program Perykles to program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem. Administruje nim OLAF.

W Traktacie odzwierciedlono obawy dotyczące ochrony euro, przewidując środki niezbędne do używania euro jako jednej waluty (art. 133 TFUE). Rozporządzenie Rady (WE) nr 1338/2001¹ ustanawia środki niezbędne dla ochrony euro przed fałszowaniem i przewiduje wymianę informacji, współpracę i wzajemną pomoc, tworząc w ten sposób zharmonizowane ramy prawne dla ochrony euro.

Proponowany budżet programu Perykles na lata 2014-2020 wynosi 1 mln EUR rocznie.

2. KONSULTACJE Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI

Ocena skutków odzwierciedla konsultacje ze stronami zainteresowanymi, szczególnie w służbach operacyjnych państw członkowskich, innych służbach Komisji i innych organach UE, a także doświadczenie operacyjne OLAF-u oraz doświadczenie Komisji w zarządzaniu tym programem. Zawarto w niej materiały pochodzące z śródkresowej oceny programu przeprowadzonej na początku 2011 r.

3. DEFINICJA PROBLEMU I LOGIKA INTERWENCJI

3.1. Skala

Ochrona euro przed fałszowaniem to nieustający wysiłek oparty na ścisłej współpracy między instytucjami europejskimi i państwami członkowskimi. Program Perykles, zapewniając stabilne ramy prawne dla planowania działań państw członkowskich, zaspokaja potrzebę ciągłej czujności, szkoleń i pomocy technicznej koniecznych dla utrzymania ochrony euro przed fałszowaniem.

Grupa ekspertów ds. fałszowania euro koordynuje realizację działań w ramach programu Perykles i jest w nią włączona.

3.2. Czynniki zwiększające ryzyko

W ramach oceny skutków zidentyfikowano następujące kluczowe czynniki zwiększające ryzyko, na których należy skupić się w ramach programu Perykles 2020:

- euro pozostaje celem zorganizowanych grup przestępczych prowadzących działalność polegającą na fałszowaniu pieniędzy, nie tylko w Europie, ale też w innych regionach świata, takich jak Ameryka Południowa i Wschodnia Azja;

¹ Dz.U. L 181 z 4.7.2001, s. 6.

- różnice w stosowanych bodźcach i możliwościach państw członkowskich utrudniają jednorodną ochronę euro przed fałszowaniem.

3.3. Problemy

Zidentyfikowano konkretne problemy dotyczące każdego z czynników zwiększających ryzyko. Należą do nich: utrzymanie priorytetowego charakteru, który państwa członkowskie nadają walce z fałszowaniem euro, wzmacnianie ochrony euro w Południowo-Wschodniej Europie i rozszerzanie zasięgu działań w Ameryce Południowej, a także identyfikacja obszarów, na których pojawiają się nowe czynniki ryzyka.

4. CELE PROGRAMU

4.1. Cel ogólny

Ogólnym celem programu jest zapobieganie fałszowaniu i oszustwom oraz zwalczanie tych zjawisk, a tym samym zwiększenie konkurencyjności gospodarki europejskiej oraz gwarantowanie stabilności finansów publicznych.

4.2. Cele szczegółowe

Celem szczegółowym programu jest ochrona banknotów i monet euro przed fałszowaniem i powiązanych oszustwami poprzez wspieranie i uzupełnianie środków podejmowanych przez państwa członkowskie oraz pomoc właściwym organom krajowym i europejskim w ich staraniach na rzecz rozwijania ścisłej i regularnej współpracy wzajemnej i z Komisją Europejską, obejmującej także państwa trzecie i organizacje międzynarodowe.

Realizacja tego celu mierzona jest, między innymi, przez skuteczność działań podejmowanych przez organy finansowe, techniczne, ścigania i sądowe, a jej wyznacznikiem – liczba wykrytych fałszerstw, zlikwidowanych nielegalnych wytwórni, aresztowanych osób i nałożone sankcje.

5. ZASADA POMOCNICZOŚCI I WARTOŚĆ DODANA UE

Euro pozostaje atrakcyjnym celem dla zorganizowanych grup przestępczych prowadzących działalność polegającą na fałszowaniu pieniędzy, nie tylko w Europie, ale też w innych regionach świata. Międzynarodowy wymiar procederu fałszowania euro wymaga ponadnarodowej koordynacji działań zaradczych; poprzez program Perykles Komisja prowadzi taką koordynację za pomocą wymian, szkoleń i pomocy technicznej. Program ten, zwłaszcza poprzez realizację szczegółowej strategii szkoleń i pomocy ustalonej wspólnie z państwami członkowskimi, pozwala zwłaszcza uzupełnić krajowe szkolenia, do których dodaje wymiar multidyscyplinarny i transnarodowy. Umożliwia też beneficjentom udział w szkoleniach międzynarodowych i prowadzi do podniesienia standardu współpracy poza Unią Europejską poprzez bezpośrednie zaangażowanie najbardziej narażonych państw trzecich w konkretne działania szkoleniowe.

6. OPIS WARIANTÓW POLITYKI

Wariant 1: Kontynuacja programu przy zachowaniu tego samego poziomu finansowania (scenariusz odniesienia).

Wariant 2: Przedłużenie programu Perykles wraz z udoskonaleniem celów i metodyki, obejmujące zwłaszcza zwiększenie maksymalnego poziomu współfinansowania.

Wariant 3: Połączenie programu Perykles z innymi programami Komisji.

Wariant 4: Zaprzestanie realizacji programu Perykles i powierzenie państwom członkowskim organizacji działań w dziedzinie ochrony euro na poziomie krajowym.

W świetle doświadczeń z przeszłości, powiązanych ściśle z działalnością zarówno państw członkowskich, jak i Komisji w zakresie ochrony euro, a także spodziewanych skutków, w tym także działań rozwojowych, preferowany jest wariant polegający na przedłużeniu programu wraz z udoskonaleniem celów i metodyki. Wariant ten przewiduje przydział środków budżetowych w ujęciu realnym podobny do aktualnego poziomu (około 1 miliona euro rocznie). Pozwala na elastyczne określanie wysokości dotacji poprzez uproszczenie zasad określania kosztów ponoszonych przez państwa członkowskie²; umożliwia poszerzenie zakresu działań kwalifikowalnych, umożliwiając finansowanie zakupu sprzętu, który ma być wykorzystywany przez wyspecjalizowane organy zajmujące się zwalczaniem fałszerstw z państw trzecich do ochrony euro przed fałszowaniem; zwiększa też maksymalny poziom współfinansowania do 90% kosztów kwalifikowalnych, we właściwie umotywowanych, wyjątkowych przypadkach. Powinno to stanowić adekwatną odpowiedź na powstałą w ostatnich latach tendencję, w ramach której państwa członkowskie wykazują mniejszą zdolność do współfinansowania projektów z powodu ogólnego niedoboru funduszy dostępnych dla administracji publicznej. Wyższy poziom współfinansowania umożliwi w szczególności bardziej zrównoważony rozdział geograficzny działań poprzez zaoferowanie państwom członkowskim większej możliwości wnioskowania.

Zaprzestanie realizacji programu zmniejszyłoby natomiast wydatki na poziomie UE, nie prowadziłyby jednak do rzeczywistych oszczędności ani kompensacji środków na poziomie krajowym lub w ramach innego programu UE, a więc zagroziłoby skutecznej i jednolitej ochronie euro w państwach członkowskich i państwach trzecich.

7. ZWIĄZKI Z INNYMI INICJATYWAMI PO 2013 R.

Miedzy OLAF-em i innymi służbami Komisji nastąpiła koordynacja niezbędna do uniknięcia wzajemnego nakładania się programów lub ich mylenia.

8. UPROSZCZENIE I ZMNIEJSZENIE OBCIĄŻENIA ADMINISTRACYJNEGO

W oparciu o wyniki oceny śródkresowej program ułatwi właściwym organom krajowym przygotowywanie wniosków. W celu uproszczenia procedur i zmniejszenia obciążenia administracyjnego, sposoby obliczania przyznawanych kwot będą jaśniejsze, a sam program

² Zob. art. 8-11 decyzji Rady [2001/923/WUE](#) z dnia 17 grudnia 2001 r.

łatwiejszy w obsłudze. W prawodawstwie zostaną wprowadzone zmiany umożliwiające elastyczniejsze wykorzystanie przyznanych kwot; cel ten zostanie osiągnięty przez uproszczenie tych przepisów finansowych programu, które ściśle określają konkretne koszty, które ponoszą państwa członkowskie i Komisja.

Kolejne planowane uproszczenie przewiduje bezpośrednie informowanie przedstawicieli państw członkowskich w grupie ekspertów ds. fałszowania euro i konsultacje z nimi na różnych etapach realizacji programu.

9. MONITOROWANIE I OCENA

Parlamentowi Europejskiemu i Radzie przedkładane będą roczne sprawozdania z wyników, obejmujące spójność i komplementarność z innymi programami UE; dodatkowo planowana jest niezależna ocena realizacji celów programu – ocena śródkresowa (nie później niż dnia 31 grudnia 2017 roku). Sprawozdanie końcowe z realizacji celów programu zostanie też przedłożone władzy budżetowej do końca 2021 r.